

Les frenètiques presses del PP

- L'ansietat de Rajoy per arribar a la Moncloa no sembla aliena a la investigació de la corrupció al seu partit

ANTONIO FRANCO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 29.05.10

Encara que semblava que alguns no se n'adonaven, aquest dijous va ser, políticament parlant, un dia històric. Tots nosaltres, fins i tot els que discrepem amb alguns aspectes de la tisorada o que la considerem incompleta, vam guanyar un match point. La pilota va titubejar al tocar la xarxa, però va acabar caient a la banda necessària. No hem guanyat en absolut el partit, però de moment continua, encara que pinti malament. Si Rodríguez Zapatero no hagués aconseguit al Congrés el vot afirmatiu, hauríem firmat la sentència d'una intervenció europea a la grega en la política i l'economia espanyoles. Una victòria del no enfonsava la borsa, ens convertia en empestats de cara a tota la UE, arruïnava qualsevol esperança de vendre el nostre deute públic al mercat internacional, suposava una clatellada per al futur de moltíssimes empreses i obria la porta a una altra onada massiva d'acomiadaments laborals.

El dia va ser històric perquè el Govern de Zapatero va salvar, encara que fos pels pèls, una situació més dramàtica per al conjunt dels ciutadans que per al mateix president. També ho va ser perquè, encara que Mariano Rajoy tingui cada vegada més probabilitats de ser el pròxim inquilí de la Moncloa, dijous va demostrar no tenir tota l'altura moral imprescindible per ser-ho. Era el moment de la veritat i va preferir apostar per l'enfonsament de tots, amb l'esperança que això s'acabés carregant Zapatero i li obrís les portes del poder. Dit d'una altra manera, amb el seu no a les mesures d'austeritat li va clavar una immensa puntada a ZP al

nostre cul, al de tots els ciutadans. A Rajoy li costa molt prendre decisions, però quan les pren pot arribar a ser més perillós que Zapatero.

Dijous ens va proporcionar dues dades més. Convergència va tenir, en el moment de la veritat, sentit d'Estat... espanyol. Va permetre que s'aprovés una tisorada necessària de la qual discrepava en alguns aspectes. Potser no ho va fer per tot aquest poti-poti que en diem Espanya, sinó només perquè no resultessin perjudicats els catalans. Però va fer el que havia de fer. Va marcar distàncies amb un PP que, amb la boca sempre plena de referències al seu suposat patriotisme, va votar a favor d'un dany immediat i dràstic per a tots els espanyols.

Hi ha un altre element important. Malgrat que el PSOE va superar puntualment el llistó de la supervivència, dijous va quedar de manifest que aquesta etapa governamental té una possible data de caducitat en aquest final d'any. El Govern és més feble i fràgil que mai. Si els jocs de mans de Zapatero no recomponen les seves relacions amb CiU i el PNB, aquestes formacions no li permetran aprovar els pressupostos generals de l'any que ve. En les actuals circumstàncies, seria suïcida encarar l'any 2011 sense un Govern amb marge per desplegar una política eficaç, de manera que es justificaria l'avançament d'eleccions. Els socialistes les haurien d'abordar amb el supercremat Zapatero, o amb un recurs d'emergència com Javier Solana, o apostant per la lucidesa de Rubalcaba, o forçant qualsevol altra fórmula, amb una única carta a favor: els dubtes que planteja a bona part de l'electorat aquest PP al qual no li importa un ensorrament general si això el porta a la Moncloa.

¿Per què tenen tanta pressa Rajoy i el PP? Resulta inevitable malpensar sobre les raons que dijous van portar aquest partit a un gran descrèdit

internacional, ja que totes les formacions europees que se li assemblen imposen allà on governen (Alemanya, Gran Bretanya, França, Itàlia, etcètera) mesures similars –o més transgressores de la filosofia de l'Estat de benestar– a les de Zapatero. A l'analitzar les circumstàncies nacionals específiques que graviten sobre els populars es posa en relleu que aquesta pressa es pot deure a les urgències del calendari judicial dels seus greus afers de corrupció. En les actuals circumstàncies, malgrat el caire conservador de la cúpula de la justícia espanyola, si les causes poden seguir obertes tot el temps que teòricament ha de durar aquesta legislatura, la trama Gürtel pot danyar molt aquest partit, igual que van fer molt de mal al PSOE les corrupcions destapades en els últims anys de Felipe González.

La justícia espanyola és molt lenta, però els rellotges avancen en contra de Rajoy. El seu braç dret en matèria de justícia, Federico Trillo, intenta aturar-los o endarrerir-los, però a vegades fracassa. Un exemple: les dilacions dels alts magistrats valencians que es van desentendre de l'escàndol dels vestits del president valencià Francisco Camps i del presumpte finançament irregular del partit al final han estat insostenibles i el cas torna a estar als jutjats de València. Tot el que envolta les activitats de Luis Bárcenas, l'extresorer nacional del PP, és una altra bomba de rellotgeria si res ni ningú la desactiva a temps. Al PP li convé que tot això es dilucidi després de les generals, o que les generals s'hi avancin.

Els envans que al nostre país separen política i justícia són primíssims, de manera que alguns poden estar fent-se la il·lusion que, si hi ha un canvi de Govern, també hi pot haver un gir en la persistència en les indagacions. Això independentment de la facultat legal d'indult que

tindran els que governin quan hi hagi sentències. Ja sé que d'això se'n diu malpensar, però les presses frenètiques del PP per tornar a dominar les regnes de tota l'Administració de l'Estat són tan excessives que és lícit fer-ho.